

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Bruxelles — Belgia) — Eurofit SA przeciwko Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

(Sprawa C-99/12) ⁽¹⁾

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Refundacje wywozowe — Oszustwo dotyczące towaru przeznaczonego do wywozu — Obowiązek zwrotu przez eksportera — Nieprzekazanie przez właściwe władze informacji dotyczących wiarygodności kontrahenta podejrzanego o oszustwo — Siła wyższa — Brak)

(2013/C 260/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eurofit SA

Strona pozwana: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de première instance de Bruxelles — Wykładnia przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 351, s. 1) — Obowiązek zwrotu przez eksportera otrzymanych refundacji w razie zmiany miejsca przeznaczenia towarów — Nieudzielenie przez właściwe organy informacji, o które wnioskował eksporter lub udzielenie informacji niezgodnych z prawdą stanowiące siłę wyższą w rozumieniu rozporządzenia

Sentencja

Niepoinformowanie eksportera przez właściwe władze celne o zagrożeniu popełnienia oszustwa przez jego kontrahenta nie stanowi przypadku siły wyższej w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2945/94 z dnia 2 grudnia 1994 r., a w szczególności art. 11 ust. 1 akapit trzeci tiret pierwsze tego rozporządzenia. O ile takie niepoinformowanie może stanowić przypadek wyjątkowy w rozumieniu art. 11 ust. 1 akapit trzeci tiret drugie rozporządzenia nr 3665/87, zmienionego rozporządzeniem nr 2945/94, o tyle nie może ono jednak zwalniać tego eksportera z jego obowiązku zwrotu refundacji wywozowych otrzymanych nienależnie, gdyż jest on zwolniony jedynie z zapłaty kar należnych na podstawie tego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 12.5.2012

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Płowdiw — Bułgaria) — AES-3C MARITZA EAST 1 EOOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzławane i uprawlenie na izpylnenieto” pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prichodite

(Sprawa C-124/12) ⁽¹⁾

(Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 168 lit. a) i art. 176 — Prawo do odliczenia — Wydatki związane z nabyciem towarów i świadczeniem usług przeznaczonych dla pracowników — Pracownicy udostępnieni podatnikowi, który żąda odliczenia, lecz zatrudnieni przez innego podatnika)

(2013/C 260/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Płowdiw

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AES-3C MARITZA EAST 1 EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzławane i uprawlenie na izpylnenieto” pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prichodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd Płowdiw — Wykładnia art. 168 lit. a), art. 176 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zakres zastosowania — Ograniczenie prawa do odliczenia podatku naliczonego — Spółka nieposiadająca własnego personelu, lecz najmująca pracowników w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o udostępnienie personelu zatrudnionego w innej spółce — Odmowa uznania prawa spółki do odliczenia podatku VAT w związku z nabyciem usług przewozu, ubrań roboczych i wyposażenia ochronnego pracowników, a także w związku z kosztami delegacji pracowników ze względu na to, że usługi są świadczone nieodpłatnie na rzecz osób fizycznych, które pracują dla spółki nie będąc w niej zatrudnionymi

Sentencja

1) Artykuł 168 lit. a) i art. 176 akapit drugi dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, na podstawie których podatnik, który ponosi koszty związane z usługami przewozu, ubraniami roboczymi, wyposażeniem ochronnym oraz delegacjami osób wykonujących pracę na jego rzecz, nie posiada prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej związanego z tymi kosztami z tego względu, że owe osoby zostały mu udostępnione przez inny podmiot i w związku z tym nie mogą być

uważane w rozumieniu owych przepisów za pracowników owego podatnika, pomimo że wskazane koszty mogą być uznane za pozostające w bezpośrednim i ścisłym związku z ogólnymi kosztami związanymi z całą działalnością gospodarczą wskazanego podatnika.

- 2) Artykuł 176 akapit drugi dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że stoi na przeszkodzie temu, aby w chwili przystąpienia do Unii Europejskiej państwo członkowskie wprowadziło ograniczenie prawa do odliczenia w zastosowaniu przepisu krajowego przewidującego wyłączenie prawa do odliczenia w przypadku towarów i usług przeznaczonych dla darmowych lub niezwiązanych z działalnością gospodarczą podatnika dostaw lub świadczeń, podczas gdy tego rodzaju wyłączenie nie było przewidziane w przepisach krajowych będących w mocy do dnia przystąpienia.

Do sądu krajowego należy dokonanie interpretacji przepisów krajowych — w zakresie, w jakim jest to tylko możliwe — zgodnie z prawem Unii. W przypadku gdyby tego rodzaju interpretacja była niemożliwa, sąd krajowy jest zobowiązany do niestosowania tych przepisów ze względu na niezgodność z art. 176 akapit drugi dyrektywy 2006/112.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Consiglio Nazionale dei Geologi przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato i Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato przeciwko Consiglio Nazionale dei Geologi

(Sprawa C-136/12) (¹)

(Artykuł 267 akapit trzeci TFUE — Skutki obowiązku wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym sądów ostatniej instancji — Artykuł 101 TFUE — Kodeks deontologiczny izby zawodowej zabraniający stosowania stawek nieodpowiadających godności zawodowej)

(2013/C 260/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Consiglio Nazionale dei Geologi, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Consiglio Nazionale dei Geologi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Stato — Wykładnia art. 267 ust. 3 TFUE — Zakres obowiązku wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym przez sądy ostatniej instancji — Pojęcie poważnego i oczywistego naruszenia prawa Unii — Przepisy i zasady proceduralne państwa członkowskiego zabraniające sądom krajowemu z jednej strony skierowania do Trybunału sformułowanych przez stronę, w oczywisty sposób niedopuszczalnych pytań prejudycjalnych a z drugiej strony przeformułowania tychże pytań — Wykładnia art. 101 TFUE, rozporządzenia Rady (EWG) nr 2137/85 z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych (EUIG) (Dz.U. L 199, s. 1), dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22) oraz dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) — Kodeks deontologiczny izby zawodowej zabraniający stosowania stawek nieodpowiadających godności zawodowej („decoro e dignità professionale”) oraz liczbie i jakości świadczonych usług — Stosowanie krajowych przepisów z dziedziny prawa konkurencji bardziej surowych niż przepisy Unii.

Sentencja

- 1) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że ustalenie i sformułowanie pytań dotyczących wykładni prawa Unii, które sąd odsyłający uważa za istotne w celu rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym, należy wyłączać do niego. Należy odstąpić od stosowania uregulowań krajowych, których skutkiem mogłoby być naruszenie tego uprawnienia.
- 2) Normy takie jak ustanowione w kodeksie deontologicznym dotyczącym wykonywania zawodu geologa we Włoszech, zatwierdzonym przez Consiglio nazionale dei geologi w dniu 19 grudnia 2006 r. i ostatnio zmienionym w dniu 24 marca 2010 r., przewidujące, że kryterium ustalania wynagrodzenia, oprócz jakości i wartości świadczonych usług, jest godność zawodowa, stanowią decyzję związku przedsiębiorstw w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE, której skutkiem może być ograniczenie konkurencji na rynku wewnętrznym. Do sądu odsyłającego należy dokonanie oceny w świetle ogólnego kontekstu, w którym kodeks ten wywołuje skutki, w tym w świetle całości krajowych ram prawnych i praktyki stosowania tego kodeksu przez krajową izbę geologów, czy wspomniany skutek wystąpił w niniejszej sprawie. Rzeczonemu sądowi powinien również ustalić, czy w świetle wszystkich mających znaczenie informacji, jakimi dysponuje, normy tego kodeksu — zwłaszcza jeżeli chodzi o stosowanie w nich kryterium odnoszącego się do godności zawodowej — można uważać za niezbędne do realizacji wspomnianego uzasadnionego celu związanego z gwarancjami przyszanymi konsumentom korzystającym z usług geologów.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012.